

MALALA
YOUSAFZAI

REGĂSIRE

O AUTOBIOGRAFIE

Traducere din limba engleză
și note de Ioana Georgescu

POLIROM
2026

Am intrat, iar angajații de la pista de carting au zis că nu conta că eu și Sofia nu știm să conducem, carturile sunt ușor de manevrat. Pe pistă gonia deja un grup de copii de unsprezece ani veniți la o zi de naștere – cât de greu putea să fie?

La primul tur, am luat o curbă cu viteză prea mare, am frânat brusc și am intrat într-un parapet din apropiere. Impactul m-a șocat și am amețit imediat. Asser a oprit în spatele meu și i-am cerut să-i cheme pe agenții mei, care m-au dus înăuntru să mă întind pe o canapea din biroul managerului.

Unul dintre agenți mi-a verificat semnele vitale și m-a pus să-i urmăresc degetul cu privirea și să-mi mișc degetele de la mâini și de la picioare. A spus că n-am nimic, dar m-a sfătuit să mă odihnesc puțin și să-i anunț dacă intervenea vreo schimbare. Când au ieșit din birou, Asser a băgat capul pe ușă și a zis:

— Te simți mai bine? Vrei să mergem înapoi?

— O clipă, i-am răspuns, cu ochii închiși, enervată de prezența lui.

E bărbat în toată firea și e atât de încântat de carturi că nu poate să aibă răbdare să vadă dacă am vreo contuzie? Ce caută aici? Unde e Sofia?

Asser s-a așezat pe brațul canapelei, nederanjat de tonul meu morocănos. După câteva clipe, m-am sprijinit în coate.

— Bine, cred că mi-am revenit.

— Mă bucur, a spus. Sigur a fost doar șocul. Adică, ai intrat într-un parapet din cauciucuri cu mai puțin de 30 de kilometri la oră. Nu-i chiar accident de Formula 1, nu?

Mi-a zâmbit și am izbucnit amândoi în râs. Abia ne cunoscuserăm, dar îmi plăcea că nu mă privea ca pe un obiect fragil, ca pe cineva care nu făcea față unui accident minor sau unei glume făcute pe seama ei.

Pentru prima dată în ziua aceea am observat cât era de arătos. Era ciufulit doar cât să-ți vină să-i treci mâna prin păr ca să i-l așezi. O cicatrice adâncă deasupra sprâncenei stângi sugera că practică sporturi solicitante sau că a fost un copil năzdrăvan – o viață activă, imprevizibilă. Nu avea un zâmbet orbitor sau excesiv de șarmant, dar era cald și sincer. Chiar și cu

lumina de neon din birou, mi se părea superb. În restul după-amiezii m-am surprins stând dreaptă și fiind atentă la postura mea ori de câte ori mi se părea că s-ar putea uita la mine.

Până am ajuns la cină, îmi simțeam trupul posedat – instinctul de a flirta cu acest necunoscut arătos a pus stăpânire pe mine, iar eu nu puteam să-l înfrânez. Mă foiam, mă jucam cu părul și râdeam prea tare la orice spunea. Când m-a întrebat cum mi se pare la facultate, am încercat să par cool și rebelă.

— Cel mai mult îmi place să mă urc pe acoperișul unei clădiri de patru etaje, am zis. Sigur aș fi exmatriculată dacă ar afla cineva, dar merg numai noaptea târziu, iar acum am devenit prea bună ca să mă mai prindă cineva. Mai merg și în cluburi.

Sofia, care știa că ieșisem să dansez o singură dată în viața mea, mi-a tras un picior pe sub masă. Când m-am uitat la ea, a ridicat din sprâncene. *Bine, calmează-te*, mi-am spus. Am stat locului timp de câteva minute după care, încercând să păstrez contactul vizual cu Asser, care povestea ceva, m-am întins după pahar și am vărsat apă pe toată masa.

Când seara era pe sfârșite, Jamal a sugerat să facem o poză de grup. I-a dat ospătarului telefonul și ne-am înghesuit unii într-altii. Când ne așezam pentru poză, brațul lui Asser s-a atins de-al meu și am simțit un fior trecându-mi prin tot trupul. *Sunt un om mort*, m-am gândit.

Imediat ce mașina mea a ieșit din parcare, am primit un mesaj de la Sofia:

CE-A FOST AIA?!? Îți fluturai părul așa de tare că ți-a intrat în mâncare de vreo două ori.

Crezi că e singur?
Crezi că i-a plăcut de mine?

Habar n-am, dar e clar că tot restaurantul știe că ție ți-a plăcut de el.

Pe drumul către Birmingham, în seara aceea, i-am cercetat toate profilurile de pe rețelele de socializare. Mi s-a părut puțin subversiv să verific profilul unui om în toată firea, cu riduri în jurul ochilor care se încrețeau când râdea și care cel mai probabil făcuse o mulțime de lucruri pe care eu încă nu le încercasem, cum ar fi yoga sau rutine de îngrijire a tenului. Tot ce am găsit despre el părea drăguț și normal. Și, cel mai important, n-am găsit niciun indiciu că ar avea iubită. *Nu-ți pierde capul*, a zis o voce din mintea mea, dar am ignorat-o.

Când am ajuns acasă în seara aceea, i-am cerut mamei să-mi facă o programare la epilare cu laser pentru sprâncenele mele unite. Mă tot bătea la cap cu asta de mai bine de un an și m-am simțit ușurată că nu m-a întrebat ce anume mă făcuse să mă răzgândesc. Știam că niște sprâncene frumoase n-aveau să rezolve toate problemele pe care le găseam eu la fața mea. Dar mă gândeam că poate ar fi cazul să investesc mai mult efort în felul în care arătam – să-mi perii părul, să-mi dau cu puțin luciu de buze și cu puțin corector. În caz că-l mai vedeam vreodată.

Peste două săptămâni a trebuit să merg în Brazilia, cu treburi pentru Fundația Malala, și m-am trezit că am o după-amiază și o seară libere în Londra înainte de zborul din zori către Rio. Mi-am scos telefonul și i-am scris un mesaj lui Jamal, întrebându-l dacă el și Asser voiau să ne vedem. Când am ținut degetul deasupra butonului „trimite“ m-am simțit de parcă eram pe marginea prăpastiei, speriată că aș putea sări cu adevărat.

Ne-am întâlnit la ceai la hotelul Ham Yard, unde Jamal stătea pentru câteva săptămâni. Asser arăta și mai bine decât mi-l aminteam – brațele lui lungi erau cu câteva nuanțe mai închise, iar chipul îi era arămiu după zilele petrecute la soare. Tocmai se întorsese din Scoția, unde-și vizitase un prieten cu care făcuse drumeții și mâncase *fish and chips* pe malul mării. Fusesem și eu o dată în Scoția, dar văzusem doar interioare de SUV-uri și săli de conferință, coconul steril în care mă ținea munca mea.

— Și prietenul pe care l-ai vizitat e... bărbat? Femeie? Cineva din facultate? am întrebat eu.

— Bărbat, prieten din liceu, a răspuns el.

— Asser a jurat că nu mai are treabă cu femeile, s-a băgat Jamal în discuție. A fost blestemat de...

— ...împrejurările nefavorabile! au strigat la unison, apoi au râs.

— Scuze pentru gluma criptică, a zis Asser. Nu ne băga în seamă, te rog.

— Din păcate pentru tine, am vreo două ore libere și nimic nu-mi place mai mult pe lume decât să-mi bag nasul în viețile amoroase ale oamenilor. Așa că am nevoie de o explicație.

— O, sunt încântat să te plictisesc cu poveștile mele, atâta vreme cât n-ai să uiți că tu ai insistat.

A început cu perioada liceului când, la șaisprezece ani, și-a făcut prima iubită.

— Era punkeriță, purta haine negre, bocanci negri din piele – ceva ce nu prea vezi în Lahore, și tocmai de-aia îmi plăcea de ea. Vorbeam pe net în fiecare seară, iar ea îmi trimitea piese de la Ramones și Sex Pistols.

Au ieșit la prima – și ultima – lor întâlnire la Pizza Hut.

— Am tot pretins că „s-a răsuflat“, dar adevărul e că nu eram destul de cool pentru ea.

Mereu mă lua cu amețeală când auzeam astfel de povești de la oameni care copilăriseră cam în aceeași perioadă cu mine, în aceeași țară. Când eram eu copil, în Mingora, nu existau întâlniri la Pizza Hut, nici melodii punk, nici conversații online. Nu mi-aș fi imaginat că lumea adolescenților era atât de diferită la doar câteva sute de kilometri distanță, în Lahore.

Pe a doua iubită a cunoscut-o la facultate.

— Era dulce și foarte deșteaptă. Puteam s-o ascult cu orele. Și-i iubeam pe părinții și frații ei.

Erau împreună de aproape un an când ea a fost admisă la un program de studii al unei universități prestigioase din Statele Unite. El a fost mândru și fericit pentru ea – și cu inima frântă fiindcă relația se sfârșea. I-a spus că trebuie să fie liberă, ca să se poată concentra asupra studiilor și a noului mediu, fără să fie legată de el.

— Dar nu voia să accepte. Tot spunea: „E doar un an. Apoi mă întorc și totul o să fie exact cum e acum“. Mie tot nu mi se părea în regulă să rămânem împreună, dar voiam să fie fericită.

Cât timp ea a fost plecată, el a schimbat diferite locuri de muncă, îi scria zilnic și o suna aproape în fiecare seară. A ținut legătura cu familia ei, mergea în vizită la diverse ocazii și le făcea cadouri de Eid.

Când anul universitar se apropia de sfârșit, l-a sunat ca să-i spună că o firmă de investiții îi oferise un loc de muncă fantastic.

— Îmi văd viitorul în America, i-a spus ea. Și nu cred că treaba asta va funcționa.

— Îmi pare atât de rău, i-am spus, fiindu-mi cu adevărat milă de el.

— Mulțumesc, acum e chiar în regulă. E un om bun și încă suntem prieteni. Și știi bine cât de grea e viața femeilor în Pakistan, așa că n-aș putea s-o învinovățesc că a profitat de ocazia de a-și construi viața așa cum și-o dorea.

După ce și-a revenit din suferință, a început din nou să iasă cu femei, multe fiind interesate de el. Cel puțin, pentru o vreme.

— Toată lumea mă iubea în decembrie, a spus el. E sezonul nunților în Lahore – cea mai bună vreme, cele mai bune petreceri, e o perioadă magică.

Asser era un partener râvnit pentru evenimentele festive; mama și surorile mai mari îl învățaseră să fie punctual, respectuos și cum să poarte o conversație.

— Dar lucrurile se schimbau prin ianuarie sau, cel târziu, februarie. Brusc, fetele care păreau foarte interesate de mine rupeau relația. Parcă era un semn din acela care anunță când se anulează un eveniment sau se închide un magazin sau pică internetul, ceva de genul ăsta. Și care mereu spune: „Din cauza împrejurărilor nefavorabile, nu mai putem oferi servicii“. Dar nu afli niciodată despre ce împrejurări e vorba! Trebuie doar să accepți faptul că niște forțe invizibile o să-ți strice planurile. Cam asta a fost viața mea amoroasă, pe scurt.

— Deci fetele încheiau relația cu tine... fără motiv? am întrebat, sceptică.

— Ceva bănuieli aveam eu, a răspuns el. Până la urmă, una dintre ele mi-a spus fățiș de ce, iar eu mi-am dorit să nu fi făcut asta.

A hotărât să termine cu relațiile superficiale, cu sentimentul că era doar un accesoriu care era aruncat înapoi în șifonier după petrecere. Atunci a cunoscut-o pe cea de-a treia iubită. La început, i s-a părut că nu e ceva prea serios. Când i-a spus că el caută o relație de lungă durată, a crezut că ea își va lua tălpășița. Dar l-a surprins când i-a spus că și ea își dorea același lucru.

Asser știa că pentru părinții ei statutul social era important, că făceau parte din înalta societate. El terminase un liceu privat de elită, cu bursă, iar în facultate muncise. Oare mama și tatăl ei aveau să accepte un manager de crichet din clasa de mijloc, provenit dintr-o familie fără avere?

Și-au petrecut următoarele luni mâncând mâncare de la vânzătorii stradali, făcând plimbări lungi și uitându-se la filme.

— Ea juca rolul, încercând să demonstreze că putea să fie cu picioarele pe pământ, stătea pe podea prin sufrageriile prietenilor mei, rula jointuri și glumea.

Asser credea că lucrurile merg bine între ei, când ea l-a invitat la prânz într-o zi și i-a zis că nu mai puteau fi împreună.

— Chestia e că... sora mea s-a logodit săptămâna trecută. Familia logodnicului ei e destul de bogată. După cum știi, mie nu mi-a păsat niciodată de asta, dar..., a ezitat ea, apoi l-a privit cu lacrimi în ochi. Dacă soțul surorii mele îi cumpără o geantă de firmă, iar tu nu-ți permiți? Nu e vorba de bani, doar că n-ar fi corect față de mine.

Am rămas cu gura căscată și mi-am acoperit fața cu mâinile.

— Da, fix așa am reacționat și eu, a spus Asser, râzând. După asta mi s-a cam făcut scârbă de atmosfera din Lahore și chiar așteptam cu nerăbdare lunile astea de vară ca să plec din oraș. Și acum îmi știi povestea.

Am rămas uitându-mă în ceașca de ceai, gândindu-mă ce sfat să-i dau.

— Cel mai rău e când toată lumea încearcă să-ți dea sfaturi, a zis el. Un prieten care se crede terapeut mi-a zis că „Poate în adâncul sufletului vrei să fii singur – de-aia alergi numai după femei indisponibile“. Ceea ce nu e adevărat. Chiar *nu vreau* să fiu singur. După aia, alți prieteni m-au dus la un ghicitor – o matahală de om pe nume Kitty – care m-a privit fix în ochi și a zis: „Cumpără-ți un jurnal și scrie în el în fiecare zi fiindcă, atunci când vei întâlni iubirea adevărată, povestea voastră de dragoste va dăinui peste veacuri“.

— Și? Ai făcut-o?

— Nu. Nu cred în chiromanție, preziceri sau alte chestii de genul ăsta. M-aș bucura să greșesc, totuși!

Când m-am întors în cameră în seara aceea m-am afundat în mormanul de perne de pe patul de hotel, mi-am luat telefonul și i-am trimis un mesaj.

Hahaha

Cum de ai timp să-ți pese de viața mea amoroasă??

Sunt convins că ai lucruri muuuult mai importante de făcut

Cred că trebuie să te ajut să-ți găsești o iubită. Ce pretenții ai?

Îmi pasă de multe lucruri.

Am o inimă atât de mare că ar putea să locuiască în ea toată Londra.